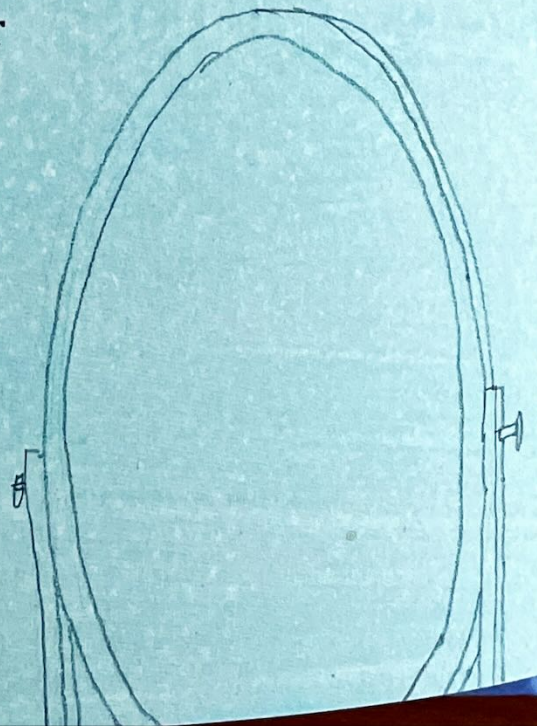

Hoe ik eruitzie had ik nooit zo door. Ik lette er niet op. De kinderen uit mijn klas wel. Het begon met sissen achter mijn rug en stiekem wijzen.

Zomaar van de ene op de andere dag.

En wat de kinderen met elkaar bespraken, hielden zij geheim voor mij. Ineens was ik te veel.

Die avond voor de spiegel zag ik het ook.
Ik heb het dunste lijf en het wildste haar.
Daar lag het aan, dat wist ik zeker.

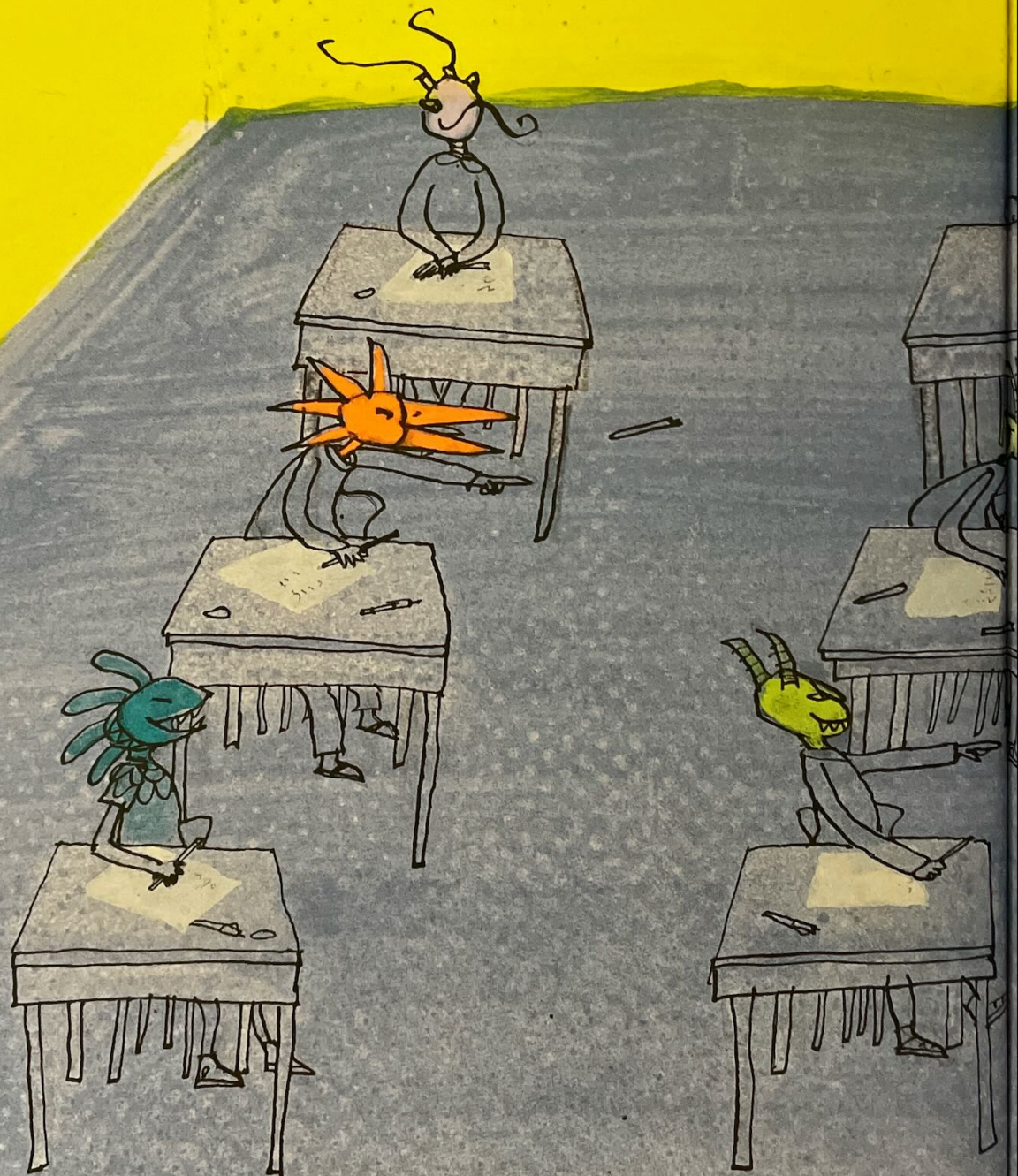

Vind jij het gemeen dat de kinderen mijn sandalen afpakten? En er gillend van het lachen mee rondrenden over het schoolplein? Ik eerst wel, maar later begon ik te denken: het zijn ook wel rare schoenen. Dat ik die nou juist heb ...

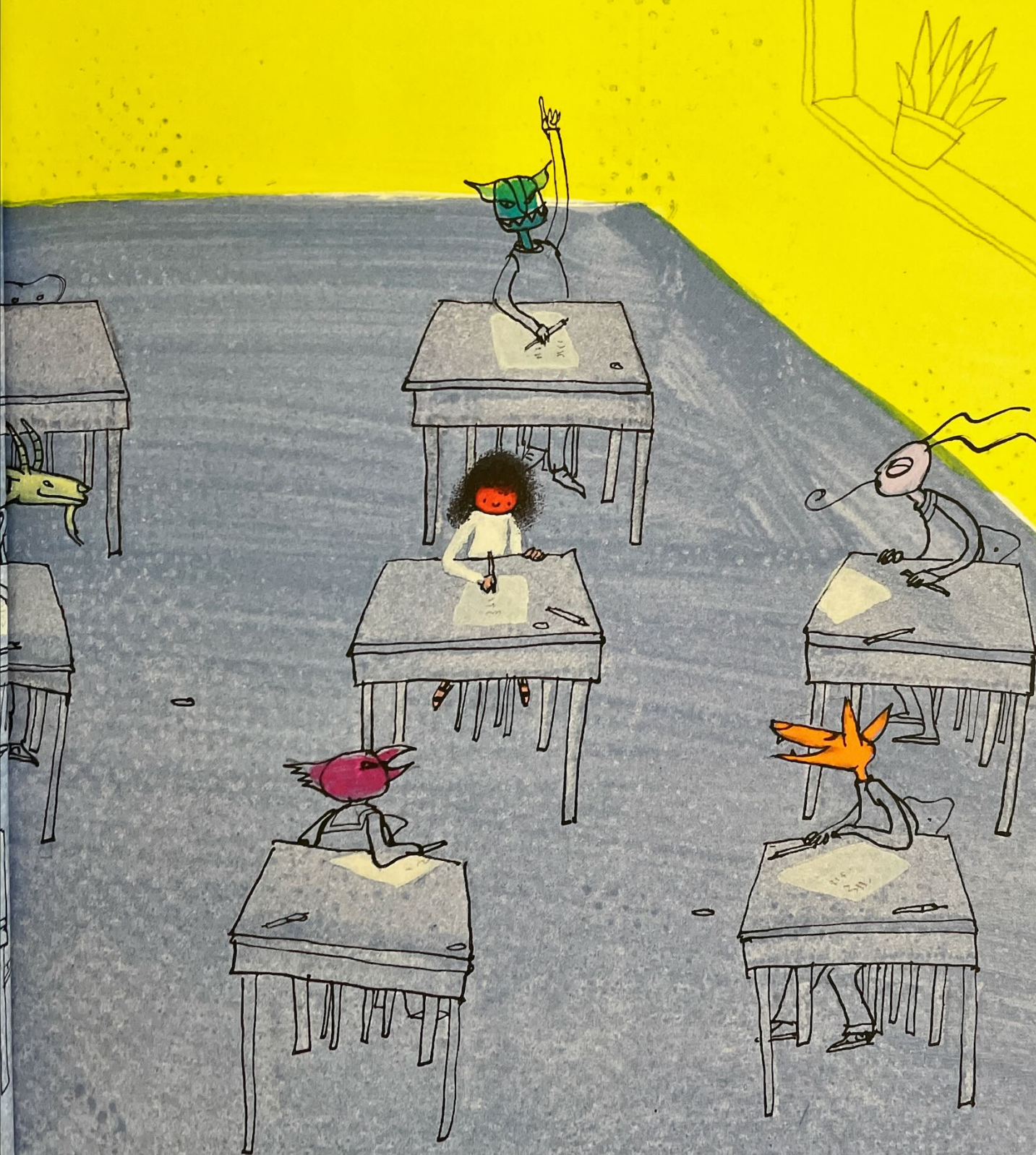

Misschien is zelfs de meester
tegen mij. Op het plein ziet hij
nooit wat er gebeurt, al loopt
hij rondjes met de juf.

Wat ik allemaal niet kan, wisten de kinderen van mijn klas eerder dan ikzelf. Ik ben het kind dat rood wordt van sommen. Dat schrikt van ballen. En de kluts kwijtraakt van schelle stemmen.

Op school zijn ze er de hele tijd,
die sommen, ballen en stemmen.
Wat onhandig, dat ik zo ben.

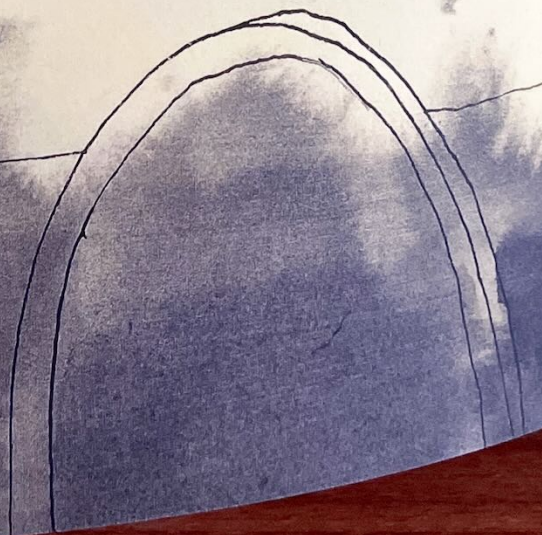

Dat ik zelfs een naam heb die je stom kunt uitspreken, ontdekte ik toen ook. Het kwam de kinderen van mijn klas goed uit. 'Vic-tôh-rie-nuh,' schreeuwden ze in koor. Ze stonden in een kring om mij heen. Mijn hart bonkte wild.

Vind jij het onaardig dat de kinderen dat deden? Ik eerst ook, maar later dacht ik: dat heb je met zo'n slome naam. Jammer hoor, dat ik zo heet.

Hoe doen al die kinderen dat
toch: leuk zijn? 's Nachts in bed
piekerde ik me suf. Mij kunnen
ze beter overbakken. In een niet
al te heet oventje alsjeblieft.

Dan word ik zo!

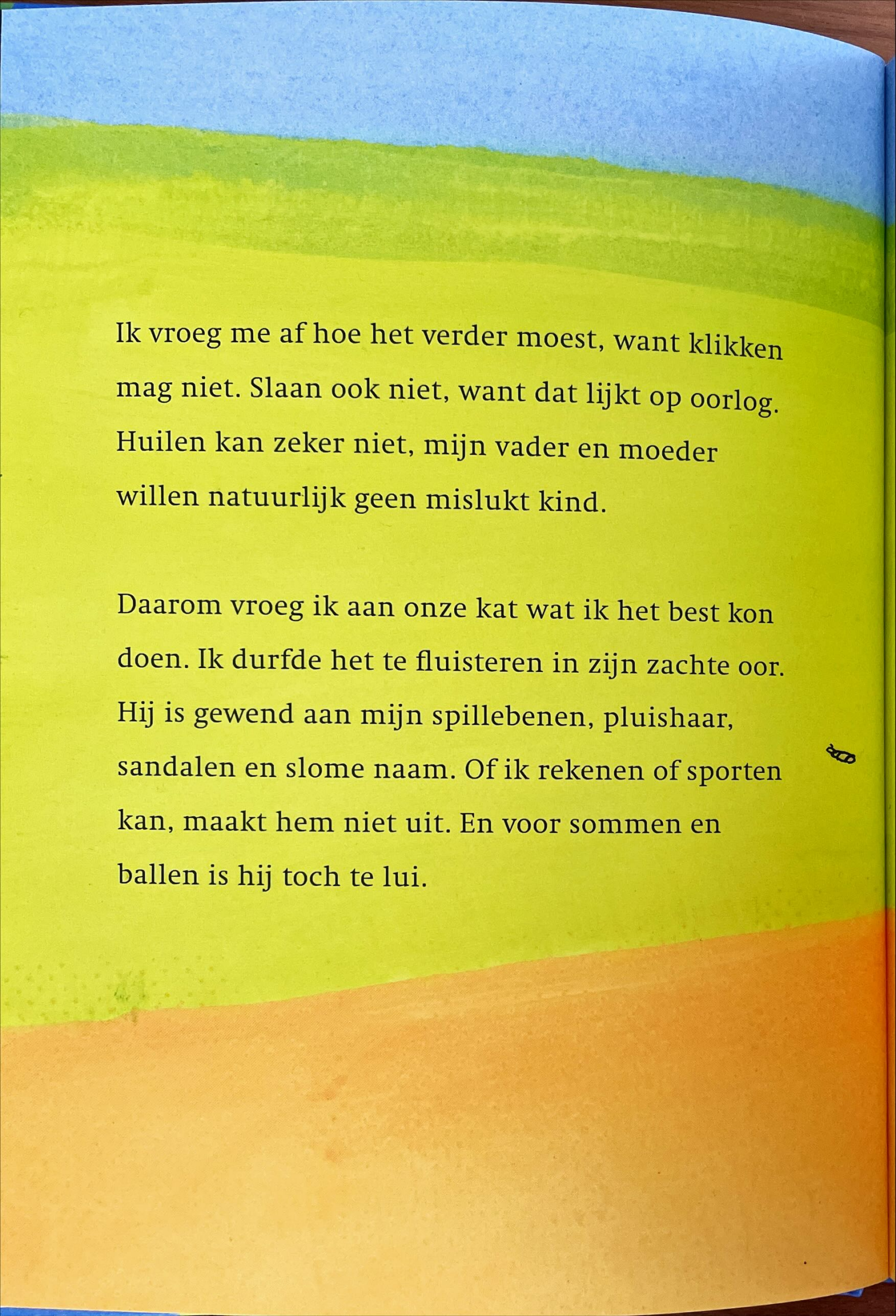
Of misschien zo! Net als iedereen.

Maar zo'n oven bestaat niet.

Iedere ochtend werd ik wakker
als Vic-tôh-rie-nuh.

Ik vroeg me af hoe het verder moest, want klikken mag niet. Slaan ook niet, want dat lijkt op oorlog. Huilen kan zeker niet, mijn vader en moeder willen natuurlijk geen mislukt kind.

Daarom vroeg ik aan onze kat wat ik het best kon doen. Ik durfde het te fluisteren in zijn zachte oor. Hij is gewend aan mijn spillebenen, pluishaar, sandalen en slome naam. Of ik rekenen of sporten kan, maakt hem niet uit. En voor sommen en ballen is hij toch te lui.

‘Flink krijsen als ze gemeen zijn,’ zei hij.

‘Krabben kan altijd nog. Oefen maar even.’

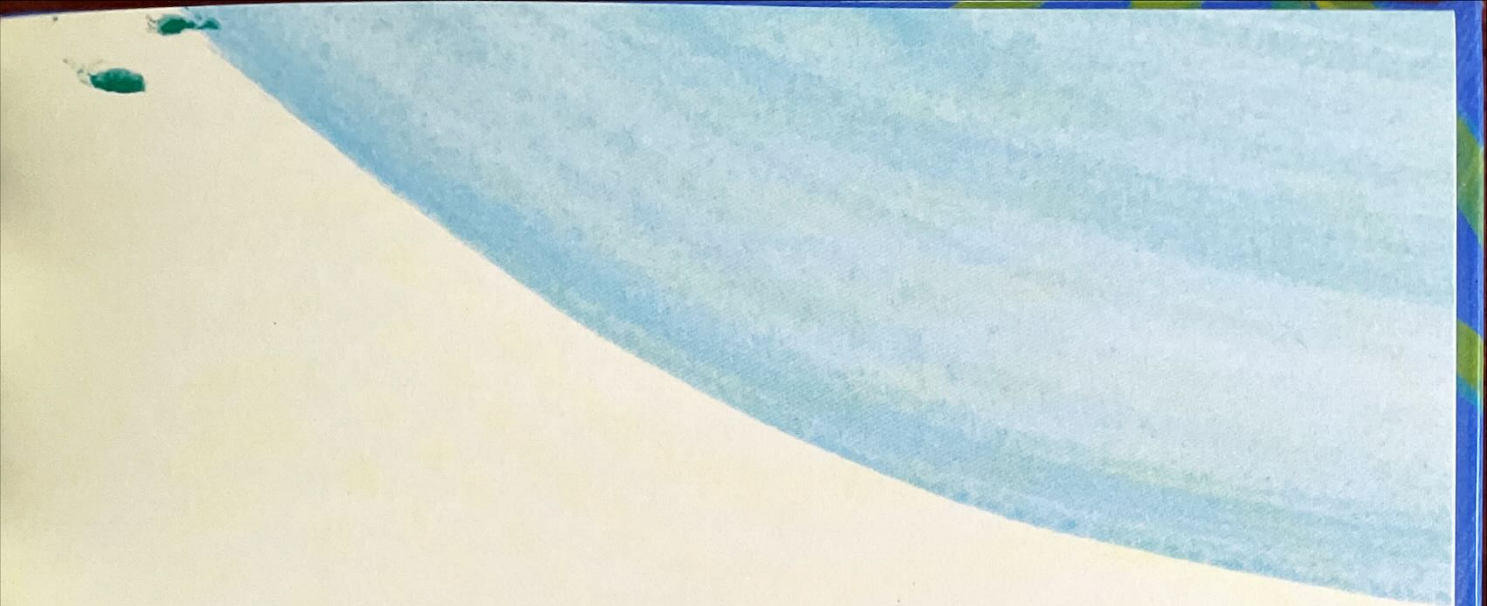
Ik haalde diep adem en gaf een gil.

Direct kwam mijn moeder aanrennen.

‘Onmiddellijk stoppen daarmee,’ snerpte ze streng.

‘Het past niet bij je,’ zuchtte de kat. ‘Vraag maar aan de boom wat je doen moet. Die is oud en wijs en weet vast raad.’

In onze straat staat een boom die zorgt voor de vogels. Hij laat ze schuilen achter zijn bladeren en dat leek me wel wat. Ik klopte op de stam om zijn aandacht te trekken. 'Er is maar één ding dat helpt,' zei hij. Zijn bladeren ritselden geheimzinnig. 'Erboven staan. Ik doe het al jaren.'

Erboven staan ... Jij hebt makkelijk praten, dacht ik, ik ben de kleinste van de klas.